

Иван Вазов

Мило либе, тук земята...

Мило либе, тук земята
спи и мръзне под снега,
а мен дъхат ми цветята,
май за мене е сега,

Мило либе, битки бесни
тук наоколо бучат,
аз пък слушам сладки песни,
пойни птички ми звучат.

Мило либе, тук са хали
и мъгла небе мрачй,
а мен ясно слънце гали,
топлят пролетни лучи.

Мило либе – ти далеко –
а тук смърт коси, бесней;
пък мен драго, пък мен леко,
около ми радост пей.

Мило либе, тук чужбина
неприветна, а пък аз
в нашта Розова долина
в тоз се възхищавам час.

Как? Нима те тъй учуди
във сърце ми пролетта?
Ах, не казвам думи луди:
твойто писъмце чета.

Декември 1915 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4908>]